Legea alpinismului

On Martie 08, 2010

Nu încerca să escaladezi un versant abrupt, fără să te asiguri că cineva experimentat îți ține coarda.

Viața este scurtă și fragilă, iar Peter știa foarte bine acest lucru. În urma unei avalanșe sora lui, Annie, împreună cu alți doi alpiniști rămaseseră izolați sub un perete de gheață pe muntele K2 din Himalaya. Nelăsându-se pradă tristeților și gândurilor negre, el s-a hotărât să plece în căutarea lor. Dar să urce până la aproape opt mii de metri, pe o vreme capricioasă cu temperaturi sub zero grade și cu ninsoare, era sinucidere curată. Acolo sus nu se moare, acolo ești mort.

Peter, fiind el însuși un alpinist, a strâns de urgență o echipă de salvare, formată din cinci persoane, cu ajutorul cărora a pornit în căutarea celor dispăruți. Problema și mai mare era că nu știa exact locul în care dispăruseră cei trei. Prin urmare au fost cu toții nevoiți să meargă prin gheață, printre stânci. Şi cum niciunul dintre ei nu cunoștea muntele îndeajuns de bine, șansele de reușită erau minime.

Leadership: Îți asumi o identitate care să-ți permită să accesezi o nouă formă de a oferi încredere, fără să pui sub semnul întrebării valabilitatea misiunii tale?

Orice om e pregătit să pornească o acțiune, dar nu orice om e pregătit să fie lider.

Identitatea este ceea ce te face diferit de ceilalți oameni. Dar nu orice identitate care se diferențiază prin curaj, responsabilitate, creativitate, ca rezultat al experienței dobândite pe parcursul unor îndelungate încercări, poate să ofere un cadrul în care se dezvoltă majoritatea situațiilor de acțiune colectivă. Ci numai o identitate care, pe lângă toate atributele unei bune poziționări în mijlocul provocărilor cele mai dure, reușește să se manifeste printr-un viu sentiment de apartenență la condiția de erou și se exprime prin intermediul șanselor de salvare pe care le reprezintă.

Dacă ai urmărit filmul „ *Vertical Limit (2000)* ", atunci îți amintești precis că salvarea lor, ajutorul lor numărul unu, omul de bază – cel pe care s-a sprijinit toată acțiunea, a fost nimeni altul decât Montgomery Wick.

Acesta era un alpinist desăvârșit, mai în vârstă ce-i drept, având însă la activ numeroase escaladări. Mai salvase în alte rânduri oameni pe munte, fiind singurul alpinist care cunoștea foarte bine traseele montane, singurul în măsură să hotărască, să gândească, să decidă ce e bine și ce e rău, pentru ca această misiune de salvare să nu fie un fiasco total. Privirea puternică și statura impunătoare, competențele sale deosebite obținute de-a lungul unei cariere foarte lungi, făceau din el un adevărat luptător, un adevărat supraviețuitor, un profesionist și singurul furnizor de speranțe. Toți au ascultat cu sfințenie de el, fără a pune semnul întrebării valabilitatea lui.

Îți poți verifica nivelul de leadership atunci când reușești să faci deosebirea între șansele de salvare pe care le reprezinți și prețioasa energie pe care o irosești în lupta cu morile de vânt.

Toate reușitele și eșecurile unei echipe sunt rezultatul direct al acțiunilor liderului. Montgomery Wick l-a ajutat pe Peter să poarte mai ușor povoara îndatoririlor sale, salvându-l

chiar de două ori de la moarte. Totodată el a fost cel care mobilizat întreaga echipă, împărțind-o în grupuri de câte două persoane astfel încât căutarea să se facă cât mai ușor și să fie cât mai precisă, el a fost cel care a stabilit o oarecare ordine, el a fost cel care a dat tonul echipei motivându-i pe fiecare să se implice serios în această acțiune.

Peter, deși foarte curajos și cu o tărie de caracter rar întâlnită, nu era un alpinist de talia lui Montgomery Wick. Hotărârea lui de a porni în căutarea surorii sale s-a manifestat de la început într-o formă vădită și impulsivă, era atât de hotărât s-o găsească încât nu s-ar fi oprit până ce nu desăvârșea tot ce și-a pus în minte, nu și-ar fi găsit liniștea până ce nu și-ar fi atins scopul, s-ar fi avântat cu un curaj imperios în cele mai riscante acțiuni.

Însă, din păcate, această voință de fier, acest curaj nebun ce-i caracterizează în general pe cei ce sunt prizonieri ai unei singure idei, l-ar fi condus direct la moarte - în cel mai bun caz și-ar fi irosit prețioasa energie în lupta cu morile de vânt ca Don Quijote.

Leadership: Mărturia puterii de a-ți accepta eșecul misiunii este o cauză a accesului limitat la o formă superioară de percepție a vulnerabilității personale ce se manifestată la depășirea unor experiențe dificile?

El nu ar fi putut duce la bun sfârșit misiunea de salvare, nu pentru că nu s-ar fi dedicat timp și suflet ei, ci pentru că îi lipsea experiența atât de necesară unor acțiuni de amploare și mai ales fiindcă, așa cum spuneam și mai devreme, nu cunoștea traseele montane, ceea ce era un lucru vital. El a fost pregătit să pornească acțiunea, dar nu și să o ducă până la capăt. Fără Montgomery Wick ar fi eșuat.

Tu cum te percepi ca urmare a vulnerabilității personale ce se manifestă la depășirea unor experiențe dificile: ca un om mărginit sau ca un factor determinant al credibilității?

Leadershipul este deschiderea ta în fața a ceea ce meriți să primești de la viață atunci când tot ce ți-ai dorit este să fii în frunte, fără să știi că te așteaptă o cursă mult mai lungă și mai grea decât ți-ai putut imagina.

P.S. Uneori cunoștințele nu sunt suficiente dacă nu există și experiența îndelungată. De aceea proverbul *„ cine nu are bătrâni, să-și cumpere "* exprimă o realitate des întâlnită, chiar și referitor la liderii mai tineri.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-alpinismului.html